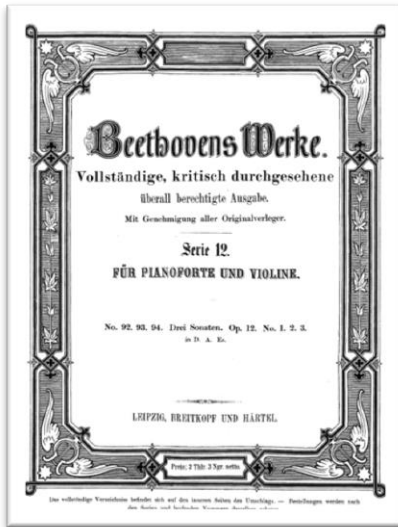

Keman Sonatı No.1, Re Majör Op.12 No.1

* Allegro con brio * Tema con Variazioni: Andante con moto (quasi attacca) * Rondo. Allegro

Beethoven'in üç bölüme ayrılabilen veriminin, 1795-1803 yılları arasındaki ilkinde bestecinin daha çok o çağa miras kalmış müzikle çatışması görülür. Beethoven 1797-1798 yıllarına ait Op.12 üç Keman Sonatı ve 1812'de yazdığı sonuncu Op.96 Keman Sonatı ile birlikte bu türde on eser bestelemiştir.

Kont Ferdinand von Waldstein'in dediği gibi, Beethoven Viyana'da "Mozart'ın ruhunu Haydn'in ellerinden teslim almış" olmakla kalmamış, kendini bu müzik kentinde kanıtlamak için didinmiştir.

Önce Haydn, sonra Albrechtsberger'den, sonra da Salieri'den ders alan Beethoven, yazdığı ilk üç keman sonatını da, şan dersleri aldığı İtalyan opera bestecisi Antonio Salieri'ye ithaf etmiştir. O çağın stilinden oldukça uzaklaşan, kendi yolunu açan bu ilk keman sonatlarında armoninin mutlak uyumu yerine insancıl duyguların belirtilmesi gözetilmiştir. Beethoven ayrıca, insan sesi gibi şarkı söyleyebilen kemani vurguladığı bu sonatlarla Salieri'ye teşekkürünü de anlatmak istemiştir. Beethoven'in öğrencisi Ferdinand Ries'in de söylediği gibi, bir süre Viyana'da Krumpholz'dan keman dersleri alan besteci, bu sonatları çok kez Ries ile çalmıştır. İlk kez

12 Ocak 1799'da Viyana Gazetesi'nde ilan edilen Op.12 Sonatlar'ın geleneksel stile en yakın olan ilki, Re Majör tonda ve üç bölümlüdür.

Eserin parlak ve çabuk (Allegro con brio) tempodaki 1. Bölümü Re Majör tonda ve 4/4'lük ölçüde başlar. Bir sinyal gibi yükselen üç notalı güçlü motiflerden oluşan birinci tema, her iki çalgı tarafından unison olarak seslendirilir. Bu keskin hatlı tema yalnızca birinci bölümün değil, tüm eserin de simgesi gibidir. Daha sonra keman bu birlikte çalıştan ayrılarak temayı geliştirir, kendi anlatımını vurgular. İlk tema gibi, yine yalnızca dört mezür süren anıtsal yapıdaki ikinci tema da geleneksel stile yakın olmakla birlikte, iki çalgıdan piyano daha çok gözetilmiş gibidir. Böylece, heyecanlı ve sıcakkanlı bir hava yaratılır; kemanla piyano arasındaki sıcak ilişkilerle kurulu diyaloglar da oluşur.

İlimli hızda ama hareketlice (Andante con moto) tempodaki 2/4'lük ölçüde ve o çağ için modern kabul edilen dominant (çeken) tondaki La Majör 2. Bölüm "Tema con Variazioni" başlığını taşır ve ezgisel, sade karakterdeki iki bölmeli tema ile dört çeşitlemeyi içerir. Her biri sekiz mezürden oluşan iki bölmeli tema, keman ve piyano arasında bölüşülmüş gibidir. Çeşitlemelerde piyano ön planda gibi görünür; ilk iki çeşitlemede daha çok süsleme (ornamentation) görevi verilen keman, La Minör tonda ve karanlık havadaki üçüncü çeşitlemede ikinci planda kalır. Dördüncü çeşitleme yüzen senkoplara yansır ve başlangıca dönüşerek bölümü sona erdirir.

Atak benzeri (quasi attacca) bir geçişle ulaşılan çabuk (Allegro) tempoda, 6/8'lik ölçüde ve Re Majör tondaki 3. Bölüm oynak bir Rondo'dur. Burada da önce piyano simetrik yapıdaki, sekiz

mezür süren temayı sergileyerek önde geçer; bunu keman tekrarlar. Bunu, motiflerin her iki çalgıda değişken dinamizmle geliştirdiği bir diyalog izler. Kısa süren ve tatlı (dölce) olarak tanımlanan bir epizottan sonra, güçlü aksanlarla vurgulanan eğlenceli ve neşeli finale ulaşılır.

(Süre 21').

DREI SONATEN
für Pianoforte und Violine
VON
LUDWIG VAN BEETHOVEN.
F. A. Salzer's Gesangs-
Op. 12. N. 1.

Sonate N. 1. Allegro con brio.
VIOLINO.
PIANOFORTE.
Allegro con brio.

Original: Verlag: Artaria & Co. in Wien. R. 92. Nach und Druck von Breitkopf & Härtel in Leipzig.

<http://www.youtube.com/watch?v=J2ISogcbokE>